

UŽ HO SKORO MÁME!

NAJDEŠ DESET ROZDÍLŮ MEZI OBĚMA STRÁNKAMI,
NEŽ DĚTI CHYTÍ KLUBÍČKO?

KONEČNĚ PŘÍŠERA! raduje se Max.

„Já se bojím! Ta muchomůrka je tak velká!
Není živá?“ děsí se Mia.

„Všechny houby jsou živý. Jenom jinak než my.“

„Každopádně je jedovatá, takže ji musíme obejít,“
prohlíží si Mia houbu.

„Myslíš, že se babička mohla otrávit? Vždyť sbírala různý divný houby...“

„Hloupost! Podívej, musíme projít přímo pod kloboukem,“ hlásí Max.

„Ale co když se o ni omylem otřeme?“ strachuje se Mia.

„Musíme bejt prostě šikovný,“ pokrčí rameny Max a zaklapne atlas hub.

Oba se plíží kolem muchomůrky.

Opatrně...

ještě opatrněji...

a nejopatrněji...

až jsou v bezpečí za ní. Mia si oddechne.

Jenže Max se k muchomůrce vrací

a natahuje se ke klobouku!

Pro co asi? Přinese odtud něco babičce?

TYS NA NI SÁHNUL! TEĎ UMŘEŠ!

„To bych to musel olizovat. Nebo jí kus sníst. Neboj,
klidně si taky sáhni. Jen si pak umej ruce,“ řekne Max.

„Hm... Tak jo,“ odpoví Mia a zatahá muchomůrku za sukýnku.

Ať si nemyslí, že si na ni může dovolovat!

NÉÉÉ! TYS KECAL, ŽE TU ŽÁDNÝ PŘÍŠERY NEBUDOU, A CO JE PAK TOHLE?

roztře se strachy Mia tváří v tvář obludě, která se divně kýve přímo před nimi. Je jasně červená, podlouhlého baňatého tvaru, výhruzně se pohybuje a nedá se před ní nikam uhnout. Mech pod příšerou je uválený a broučci z něj prchají do všech stran.

„Vyndej mi z báglu **MEČ**. Rychle!“ zavelí Max. Mia třesoucícma se rukama pěnový meč vytáhne. Max v superhrdinském oblečku zaujme pózu chrabrého bojovníka. Opatrně píchne do červené příšery a ta hrozivě zaskřípá a zavrzá:

**SKŘÍÍÍÍÍP!
VRZZZZZZZ!**

Mia poodstoupí.

„Bojuj taky! Vytas nůžky!“ zavelí Max a Mia vytáhne z batohu nůžky a podniká opatrné výpady proti příšeře.

„Tumáš! Do ní! Potvora jedna! Co si o sobě myslíš, ty nádhero?“ haleká Max a statečně na příšeru doráží mečem, jenže ten se o ni ohýbá. Příšera vrže a skřípe jako stará lokomotiva.

Za chvíli to ale vypadá, jako by se dávala na ústup.

VRZZZZZZZ...

